

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **X.H.D.**, v řízení zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 6, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.6.2011 č.j. CPR-4248-3/ČJ-2011- 9CPR-V234, ve věci správního vyhoštění,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni (zdejšímu soudu věc postoupena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20.7.2011 č.j. 30 A 31/2011-19; spis zdejšímu soudu doručen 3.8.2011) domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 27.2.2011 č.j. KRPM-8900-8/ČJ-2011-140022-SV,

jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Počátek této doby byl stanoven ke dni, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Dále byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“). Součástí výroku je i údaj o tom, že žalobce bude zařazen do informačního systému smluvních států.

Žalobce namítá:

- 1) a) že již v průběhu správního řízení namítal, že řízení o zrušení povolení k pobytu proběhlo bez osobní účasti žalobce, a to v důsledku nezákonného ustanovení opatrovníka a vadného doručování. Jakmile se žalobce o existenci řízení o zrušení povolení k pobytu dozvěděl, začal v něm uplatňovat opravné prostředky, nicméně věc není dosud skončena. Žalovaná měla vyčkat konečného výsledku řízení o zrušení povolení k pobytu, tzn. řízení přerušit. Žalovaná a správní orgán I. stupně tak však v řízení o vyhoštění neučinili, čímž na sebe atrahovali příslušnost k řešení otázky, kterou již řeší jiný orgán, a to fakticky při litispendenci způsobené probíhajícím řízením o téže otázce. Současně – když žalobce na ono souběžně probíhající řízení v odvolání upozorňoval – žalovaná nijak neodůvodnila, proč přerušení řízení za této situace nepovažovala za účelné;
- b) vadnost doručování v řízení o zrušení povolení k pobytu spočívala v tom, že bylo doručováno ustanovenému opatrovníku – Diecézní charita Plzeň, tzn. účelovému zařízení římskokatolické církve, které není vhodnou osobou pro výkon funkce opatrovníka, když sice má právní subjektivitu, avšak jen k účelu uvedenému ve zřizovací listině;
- 2) nicotnost výroků
 - a) o neexistenci překážek k vycestování, když žalovaná ani správní orgán I. stupně nejsou oprávněni o tomto rozhodovat, jsou vázáni závazným stanoviskem ministerstva;
 - b) o zařazení do informačního systému smluvních států – ani o tom správní orgány v tomto řízení nerozhodují, jedná se totiž o skutečnost vyplývající „ex lege“ z § 119 odst. 1 ZPC;
- 3) dále namítá nesprávné vyhodnocení pojmu soukromý život ve vztahu k existenci překážek k vycestování. Neexistence rodinných vazeb ničeho nevypovídá o žalobcově životě soukromém. K pojmu soukromý život dokazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 38/2009-123 a na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, o které se uvedený rozsudek opírá. Správní orgány tedy měly uvést též úvahu, zda vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu i v tomto směru, obzvláště byly-li srozuměny s tím, že se žalobce na území ČR žíví (byť brigádně). Při absenci takové úvahy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž nebyl ani náležitě zjištěn skutkový stav (správní orgány se o tuto otázku nezajímaly);
- 4) dále namítá nesprávnost v doručování rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu opatrovníkovi (není zřejmé, zda osoba, která za něj rozhodnutí převzala, byla k tomu oprávněna) a nesprávnost při doručování uvedeného rozhodnutí vyvěšením na úřední desku (snětí v sobotu).

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby, přičemž odkazuje na důvody napadeného rozhodnutí.

Krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 27.9.2011 č.j. 22 A 180/2011-43, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2012 č.j. 3 As 27/2011-89 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud proto znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], řídil se přitom závaznými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho rozsudku (§ 111 odst. 4 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27.2.2011 rozhodl tak, že se žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 ZPC:

„ukládá správní vyhoštění a stanoví dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky v délce 1 rok.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. se cizinec zařadí do informačního systému smluvních států.

Na základě závazného stanoviska, vyžádaného dne 23.02.2011, dle § 120a zákona č. 326/1999 Sb., rozhodl OAMP Praha, pod č.j. ZS15717, že se na cizince nevztahuje překážka k vycestování ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“

Až po tomto textu následuje odůvodnění rozhodnutí zřetelně odlišené nadpisem „ODŮVODNĚNÍ“ a dále poučení o opravném prostředku (odvolání). Správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce byl 22.2.2011 kontrolován a při prověrce a následných úkonech bylo zjištěno, že ačkoli měl v cestovním pase vylepeno vízum č. FA0819401, které by jej opravňovalo k dlouhodobému pobytu na území ČR do 8.4.2011, povolení k pobytu bylo žalobci zrušeno rozhodnutím Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 22.11.2010 č.j. CPPL-07575/CI-2010-4046, které nabylo právní moci 11.12.2010. Uvedené řízení bylo vedeno s opatrovníkem Diecézní charita Plzeň, neboť tehdy rozhodujícím správnímu orgánu nebylo známo místo žalobcova pobytu. Žalobci totiž bylo zasláno dne 30.8.2010 oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k pobytu, kdy však zásilka byla poštou vrácena s poznámkou „Zásilka nebyla po uložení ve stanovené době vyzvednuta.“ Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o vyhoštění z vyžádaného závazného stanoviska, podle něhož je vycestování žalobce z území ČR možné. Co do soukromého života vyšel správní orgán I. stupně ze sdělení žalobce, že nemá na území ČR žádné rodinné vazby.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal skutečnosti obsažené v žalobě v žalobních bodech 1) a 3), kdy co do zásahu do soukromého života zdůrazňoval, že v důsledku vyhoštění nebude moci v ČR

vyvíjet činnost, která je zdrojem jeho obživy. Už z tohoto důvodu bude zásah do žalobcova soukromého života znatelný. Současně bude zasaženo i do jeho svobody pohybu, a to v rámci všech států EU, resp. schengenského prostoru. Jde o zásah nikoli nepatrný a tomu musí odpovídat důvody vyhoštění. Musí být zohledněny všechny okolnosti, za kterých se měl žalobce dopustit neoprávněného pobytu. Sám správní orgán I. stupně hodnotí žalobcovo jednání jako porušení § 103 písm. n) ZPC. Pokud se někdo takového jednání dopustí, jde o přestupek podle § 151 odst. 1 písm. h) ZPC. Pokud tento přestupek nebyl na základě oficiality správním orgánem projednán, má žalobce za to, že to bylo z důvodu absence subjektivní stránky na straně žalobce. Za těchto okolností se ovšem jeví zachování proporcionality mezi důvody pro vydání rozhodnutí a jeho dopady do soukromého života účastníka řízení jako zcela zjevně nepřiměřené. Zdůraznil současně, že z důvodů totožných s žalobními body 1) a 4) podal odvolání proti rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu.

Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalované s tím, že současně bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně (jako celek) potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že řízení o vyhoštění bylo zahájeno z důvodu, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně *bez víza* (str. 3, konec 5. odstavce), což má vyplývat z toho, že bylo rozhodnuto o zrušení platnosti povolení *k dlouhodobému pobytu*. K odvolací námitce totožné s žalobním bodem 1) uvedla, že žalobce se na nahlášené adrese svého pobytu nezdržoval a nepřebíral si písemnosti, proto mu byl ustanoven opatrovník, jemuž tak bylo doručeno i rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, při současném doručení veřejnou vyhláškou. Sám žalobce si musel být zcela jistě vědom toho, že pokud se na uvedené adrese B. N. 472, R., nezdržuje, poštu mu určenou nepřebírá a zároveň změnu své korespondenční adresy nenahlásil, tak se může kdykoliv stát, že mu nebude možné předmětné rozhodnutí doručit poštovní přepravou. Není tedy vinou správního orgánu I. stupně, že mu bylo rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu doručeno prostřednictvím opatrovníka a veřejné vyhlášky, ale je to jen vinou žalobce, že se nezdržoval na adrese, kterou sám jako kontaktní uvedl a sám se připravil o možnost doručení písemnosti. Co do otázek soukromého života žalobce žalovaná zdůraznila koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „správní řád“) s tím, že skutečnosti uváděné (až) v odvolání jsou v rozporu s údaji, které uvedl do protokolu před správním orgánem I. stupně – že na území ČR nemá žádné pohledávky, pro které by nemohl z ČR vycestovat, stejně tak zde nemá žádné příbuzenské ani rodinné vztahy, v jeho případě neexistují žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování z ČR. Tuto odvolací námitku tak má žalovaná za zcela účelovou, učiněnou ve snaze co nejvíce oddálit správní vyhoštění. Dále dospívá žalovaná k závěru, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně *bez víza*, proto správní orgán I. stupně správně rozhodl podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 ZPC o žalobcově vyhoštění.

Předně krajský soud neshledal důvodným žalobní bod 2). ZPC ukládá správnímu orgánu „rozhodnout“ o správním vyhoštění a „zařadit“ cizince do informačního systému. Zařazení do informačního systému je faktickým úkonem prováděným v přímé souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Současně však nelze přisvědčit názoru, podle něhož pokud žalovaná zahrnula prohlášení o zařazení cizince do informačního systému do výrokové části rozhodnutí, je v této

části její rozhodnutí nicotné ve smyslu § 77 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. pro nedostatek věcné příslušnosti. Prvoinstanční správní orgán, resp. žalovaná jsou podle ZPC věcně příslušnými správními orgány jak k rozhodnutí o správním vyhoštění, tak k zařazení cizince do informačního systému smluvních států. Tím, že posléze uvedenou skutečnost zahrnuly do rozhodnutí o správním vyhoštění (ji výslovně v rozhodnutí deklarovaly), proto nijak nevybočily z jim svěřené pravomoci a působnosti, a pro aplikaci § 77 odst. 1 správního řádu (dovozování „*překročení oprávnění k uplatňování státní moci*“) tak neexistuje rozumný důvod. Vzhledem k důsledkům, které zařazení do systému pro cizince představuje v podobě odepření vstupu na území smluvních států [čl. 5 odst. 1 písm. d) Schengenské prováděcí úmluvy, resp. čl. 5 odst. 1 písm. d) Schengenského hraničního kodexu], zamítnutí udělení víza [čl. 15 Schengenské prováděcí úmluvy, resp. čl. 32 odst. 1 písm. a) bod v) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009, o kodexu Společenství o vízech] či zamítnutí vydání povolení k pobytu (čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy), považuje naopak soud za žádoucí, aby v určité formě byla do rozhodnutí o správním vyhoštění informace o tomto „zařazení“ promítnuta.

S ohledem na znění § 119 odst. 1 ZPC se jako vhodnější jeví zmínit tuto skutečnost spíše v odůvodnění správního rozhodnutí, než přímo ve výroku. Tím, že tak žalovaná v projednávaném případě učinila, však nijak nezasáhla do žalobcových subjektivních veřejných práv. Tato vada tedy nezpůsobuje ani nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V úvahu pak připadá rovněž vnímání deklarace o zařazení do systému jako vedlejšího ustanovení hlavního výroku o správním vyhoštění a době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států (§ 68 odst. 2 správního řádu). Jednalo by se o svou podstatou akcesorické výroky ve vztahu k výrokům hlavním. Tomu by ovšem musela odpovídat i struktura celého rozhodnutí, jak správně dovozuje žalobce ve svém vyjádření.

Obdobně je tomu i s informací, podle níž se na žalobce nevztahuje překážka k vycestování ve smyslu § 179 ZPC, kterou prvoinstanční správní orgán rovněž zahrnul do výroku svého rozhodnutí. Rovněž zde mělo být uvedené sdělení součástí odůvodnění správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu ovšem, že se jedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, které je jedním ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, ani v tomto případě nelze považovat jeho promítnutí do výroku za takovou vadu, která by činila napadená správní rozhodnutí nezákonnými, natož nicotnými.

Závěry žalobcem dovolávaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2009, č. j. 1 As 67/2009 - 64, pak na projednávanou věc nelze vztáhnout, neboť zde byl skutkový stav od projednávané věci odlišný. Ve věci sp. zn. 1 As 67/2009 učinily správní orgány součástí výroku větu týkající stavení běhu lhůt, ovšem bez odkazu na zákonné ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Tak tomu v nyní souzené věci není a uvedený rozsudek na ni proto nedopadá.

Důvodným neshledal krajský soud ani žalobní bod 3). Jak zdejší soud závázal Nejvyšší správní soud ve svém kasačním rozhodnutí [srov. jeho část V.4)], aplikace závěrů Nejvyššího správního soudu učiněných ve věci sp. zn. 9 As 38/2009 je v nyní posuzované věci vyloučena, když žalobce sám uvádí, že se „*pohybuje různě po území ČR za prací*“ (viz protokol ze dne 23.2.2011). Tato skutečnost současně vylučuje i nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce, neboť jeho soukromý život je v nyní posuzované věci podle jeho vlastního vyjádření vázán toliko na pracovní příležitosti a pracovní uplatnění. Za situace, kdy žalobce sám ve správním řízení ani netvrdil jiné rozhodné skutečnosti, které by svědčily o jeho intenzivních soukromých vazbách na Českou republiku, lze aprobovat závěr žalované, že napadeným rozhodnutím k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého života nedojde.

Důvodými pak krajský soud neshledal ani žalobní body 1) a 4) vztahující se vesměs k předcházejícímu řízení o ukončení platnosti pobytu žalobce na území České republiky. Podmínkou rozhodnutí o správním vyhoštění je podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 ZPC pobyt na území bez víza, ač k tomu cizinec není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Pravomocné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu je listinou, která dokládá, resp. prokazuje nelegálnost pobytu cizince na území ČR. K řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu a rozhodnutí o věci je zde příslušný orgán odlišný od správních orgánů rozhodujících ve věci správního vyhoštění a jakékoli posuzování zákonnosti řízení o platnosti povolení k pobytu v řízení o správním vyhoštění tedy nepřichází v úvahu. Správní orgány měly v daném případě v době řízení o správním vyhoštění k dispozici pravomocné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu a nebyly oprávněny tuto listinu jakkoli přezkoumávat či činit si úsudek o její správnosti (zákonnosti) (k tomu srov. § 53 odst. 3 správního řádu, podle kterého listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno; resp. § 57 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné). Pokud by tedy žalovaná této odvolací námitce vyhověla, a jala se zabývat zákonností doručování v řízení vedeném jiným správním orgánem v jiném správním řízení, překročila by svou věcnou příslušnost.

Jiná situace by nastala, pokud by řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu nebylo ukončeno, případně by dodatečně došlo ke zrušení již pravomocného rozhodnutí na základě mimořádného opravného prostředku (jak v kasační stížnosti dovozuje žalovaná). V těchto případech by byly jistě na místě příslušné procesní kroky v řízení o správním vyhoštění – jeho přerušení do pravomocného rozhodnutí o platnosti povolení k pobytu, případně obnova řízení, pokud by bylo pravomocné rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu následně zrušeno. Tyto okolnosti však nelze ze správního ani soudního spisu vyčíst a je tak třeba vycházet z toho, že v daném případě (dosud) nenastaly.

Pro úplnost krajský soud dodává, že pokud ve svém dřívějším rozsudku dovodil, že na řízení a rozhodnutí o správním vyhoštění je třeba aplikovat stejné standardy jako na řízení a rozhodnutí o přestupku, resp. řízení trestní, neboť svou

povahou je správní vyhoštění rovněž formou sankce, tento závěr odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu – srov. rozsudek ze dne 14.7.2005, č.j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS: „*Správní vyhoštění ve smyslu ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. (...) Evropský soud pro lidská práva se dne 5.10.2000 ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. V téže věci pak uvedl, že opatření zákazu pobytu se netýká ani oprávněnosti trestního obvinění. Kvalifikace takového opatření ve vnitrostátním právním řádu může mít různé výklady. V každém případě kvalifikace určité sankce ve vnitrostátním právním řádu nemůže být sama o sobě rozhodující pro vyvození závěru o jejím trestním charakteru. Je totiž nutno brát v úvahu i další údaje a zejména povahu uložené sankce. Soud konstatuje, že zákaz pobytu na území státu nemá v členských státech Rady Evropy obecně trestní charakter. Toto opatření, které ve většině států může být rovněž přijato správním orgánem, je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalců a netýká se oprávněnosti trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1.“ Pokud pak v této souvislosti tedy dříve krajský soud vytýkal žalované nejasnost v podřazení posuzovaného případu pod varianty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. ZPC, i zde byly názory krajského soudu korigovány závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož je rozhodující nelegálnost pobytu na území, a nikoli to, zda se jedná o pobyt bez víza či bez povolení k pobytu.*

S ohledem na to, že žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal krajský soud důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady přesahující její běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu -
- v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 31. srpna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu